

DE STER

NR. 1. JANUARI 1958

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Landschap in Friesland;
de wind waait over de
vlakke velden.

58e JAARGANG

Nr 1

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS

INHOUD:	Blz.
Van de Redactie	3
Een wonderbaar werk en een wonder . . .	5
Rede van Apostel M. G. Romney	11
Onze Zonnehoek	15
Zendingsconferentie, Den Haag	19
De Zendings Conferentie	20
De vraag van de maand	21
Bemoediging	27
Jaarwisseling	28
Gebeurtenissen in de Zending	29
Het gesproken woord	32

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

„De Ster”

TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
IN NEDERLAND

*

Redacteur:
RULON J. SPERRY

Assistent:
A. D. JONGKEES

1958

58ste JAARGANG

Uitgave
van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland
Laan van Poot 292, Den Haag.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

INHOUDSOPGAVE:

TITELS		Bladzijde	Bladzijde
A.			
Alleen maar een beetje Hemel op aarde	67	Een onvergetelijke ervaring	211
Aan mijn moeder	160	Een moderne Apostel Paulus	219
Aan uw zorg toevertrouwd, de Jeugd van Israël	237	Een schommelstoel romance	248
Afwisseling	247	Een merkwaardige ontvangst	317
Alleen celestiale wezens kunnen de celestiale wetten gehoorzamen ..	251	Een Kerstboodschap	355
		Een zeer gewaardeerd bezoek	356
		Een goudgerand huwelijksfeest ..	367
B.		G.	
Bemoediging	27	Gebeurtenissen in de zending 29, 62, 94, 124, 158, 189, 221, 253, 286, 318, 350, 381	
Beter nu dan later	96	Gedachten van anderen 55, 223, 239, 250, 307, 312	
C.		Gevleugelde woorden	61, 123
Conferentieaankondigingen ..	69, 288	Goud en Groenbal	92
Conferentiesprokkels	236	Gij badt op eenen berg	242
D.		H.	
De Zendingsconferentie	20	Het gesproken woord .. 32, 192,	256
De vraag van de maand 21, 56, 118, 155, 168, 240, 310,	84, 330	Heeft u een beetje vuur voor mij	53
De deur zonder knop	51	Het vierde gebod voor ons	89
De Pioniers	59	Het schaap van het rotsgebergte	116
De mens is er niet voor de Staat	64	Het Evangelie van Jezus Christus	133
De Urim en Thummim	122	Het grote liefdewerk	137
De opgevallen plaatsen weer ingenomen	197	Hij is waarlijk ten hemel gevaren	143
De Genealogische Vereniging in de Nederlandse Zending	213	Het was een van de drie Nephitische Apostelen	218
De Psalm van de Goede Leraar ..	224	Hoeveel werkt mee?	344
De Zoon des mensen, vanwaar die benaming?	227	I.	
De inwijding van de Britse Tempel	259	Ik weet nu	46
De afval	281	Indien gij iemand anders waart ..	123
Dankbetuiging	315	Ik heb de zee gezien	128
De wijsheid van geduld	320	In Christus is noch oost noch west	213
De Utrechtse Conferentie	323	Inlichtingen gevraagd, doch nooit ontvangen	252
De Oranjekalender 1959	348	Is Jezus Christus waarlijk Gods Zoon?	297
De onderscheiding: Gelovigen en Ongelovigen	384	Is onze God een zwijgende God?	365
De waarde van het geloof	384	J.	
E.		Jaarwisseling	28
Een Wonderbaar Werk en een Wonder 5, 36, 72, 108, 149, 174, 200, 243, 273,	299	Jeugd... pas op!	120
Een gouden huwelijksfeest	88	Jezus predikt in gelijkenissen	144
Een eervolle aanstelling	107	Jeugd wat is uw toekomst?	163
Een engel kwam van omhoog ..	131	Jaarlijkse Zendelingenconferentie .	363
En dit is het eeuwige leven	166	Jeugd-spaarwet	379
Eendracht maakt macht	187	K.	
		Korte mededeling	93
		Korte berichten	148

	Bladzijde		Bladzijde
Kort uittreksel van de toespraak, gehouden door Apostel Hugh B. Brown	261	R.	
Kent gij	313	Rede van de Apostel Romney ..	11
Klaproos-dag	333	Rijst op, o mannen Gods	58
Kort bericht	334	S.	
L.		Spot niet met heilige dingen	216
Laat de Schriften u bij uw onderwijs helpen	345	Strijd om in te gaan	247
M.		V.	
Met Joseph de Profeet tezamen geweest	127	Van de Redactie	3, 35
Mormoons zendelingen mannenkoor	314	Vrede in de eeuw van het atoom ..	99
N.		Van hier en daar	103
Nederigheid	122	Vruchtbare bron van geluk of ellende	185
Nog iets over de Britse Tempel ..	295	Vang heden aan	366
November 1958, voor de Nederlandse Zending een belangrijke maand	328	Vrede op aarde	378
O.		W.	
Onze zonnehoek	15, 47	Wij sterven niet	105
Ook hij ging heen	104	Wat mijn geloof voor mij betekent ..	195
Och ware ik	173	Wat zelfzucht kan doen	214
O.O.V. conferentie 1958, Rotterdam	176	Wederom een van de Algemene Autoriteiten naar de andere zijde geroepen	308
Op naar de Tempel	230	Wij kunnen niet met hen meegaan ..	352
Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	233	Z.	
P.		Zendingsconferentie, Den Haag ..	19
Pasen 1958	106	Z.H.V. activiteit in België	52
President McKay op zijn vijf en tachtigste verjaardag	291	Zij zijn naar de overzijde geroepen ..	70
		Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden	235
		Zendingen in de Nederlandse Zending	263

VAN DE REDACTIE

... Eenheid ...

Ik zeg u: weest één, en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet. (L. & V. 38 : 27).

Er wordt in de Standaardwerken en in andere kerkliteratuur veel gesproken over en aangedrongen op eenheid.

Ik heb voor mij liggen een boek, geschreven door Alonzo L. Cook: A study of the Gospel, Volume II, een studie van het Évangélie, deel II. De schrijver wijdt een geheel hoofdstuk, het zestiende, aan dit onderwerp en wat hij daar van zegt, lijkt mij belangrijk genoeg om er iets in mijn eigen woorden van weer te geven.

Er is eenheid in Gods gehele schepping. Zonder die eenheid zou er geen schepping kunnen zijn. Ook Satan en zijn volgelingen zijn vereend; zij vormen een formidabele eenheid waar het gaat om de vernietiging van Gods werk. Dat zij daar nimmer in zullen slagen, is te danken aan de almacht, wijsheid en veel grotere intelligentie van de drie Goden: Vader, Zoon en Heilige Geest, Die het Presidentschap in den Hemel vormen.

De schrijver zegt: „Hoe meer wij studeren en nadenken, de Schriften onderzoekend en het doel van het leven op aarde bepeinzend en van alles wat geschapen is, des te duidelijker zien wij dat beginsel van eenheid in alle Gods werken geopenbaard. Mensen en duivelen, de opeenhoping van materialen en krachten manifesteren het principe van eenheid: het goede, dat zich vereent met het goede, het kwade dat met het kwade het goede bestrijdt”. Om zijn woorden nader toe te lichten, haalt hij het bekende voorbeeld van Jacob aan, die zijn twaalf zonen vraagt een bundel van twaalf stokjes met hun handen te breken. Het gelukt hun niet, waarna Jacob hoewel oud en zeer zwak, de stokjes een voor een gemakkelijk breekt, aldus de macht van eenheid op eenvoudige wijze demonstrend.

Er bestaat een sublieme samenwerking tussen stoffelijke en geestelijke processen, welke de aardse en hemelse beginselen van eenheid tot één schoon geheel maken. Als voorbeeld van deze hemelse en aardse samenwerking noemt hij de bevoelving van dorre vlakten. Krachten van God en mens gebundeld, die de woestijn doen bloeien als een roos! De schrijver gaat verder en spreekt over elektrische energie, opgewekt door een aantal generatoren in een grote elektrische centrale. De energie, door elke dynamo afzonderlijk geleverd, wordt gebundeld en gebruikt daar waar het voor het welzijn en het comfort van de gemeenschap nodig is. Valt de machine, die een van deze generatoren drijft, door een of andere oorzaak uit, dan wordt de generator op het zelfde ogenblik een dood ding, tot niets nut en alleen maar tot last, totdat het gebrek aan de drijfmachine is verholpen en de dynamo weer zijn plicht doet.

Zo is het ook met de leden van Christus' Kerk: valt er een af, dan heeft dit zijn terugslag op de gehele gemeente, totdat door overreding en inspiratie van de sterkeren de zwakke zijn kracht herwint en zijn plaats weer inneemt.

Satan kent de macht van eenheid zeer goed en past zelf dit principe op listige wijze toe. Hij en zijn volgelingen zijn één in hun pogingen de eenheid van de leden der Kerk te breken. En helaas slaagt hij daar maar al te vaak in! En waar hem dat gelukt, daar boekt hij een grote overwinning! Zeer terecht sprak de Profeet Joseph Smith woorden van deze strekking: „De vervolgingen van de vijanden buiten de Kerk vormen een voortdurende bedreiging, maar de onenigheden in de boezem van de Kerk zijn veel gevaarlijker”. Inderdaad, en niet het minst voor de tweedrachtzaaiers zelf. Immers: waar Jezus zeide: „Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet”, daar ligt de onvermijdelijke gevolgtrekking voor de hand: dan zijn wij van iemand anders. En die andere is Gods tegenstander, de vader van de leugen en de tweedracht. Zolang wij in dat opzicht aan de zijde van de duistere machten staan, kunnen wij geen aanspraak maken op de vervulling van deze belofte van de Meester:

„.....Zij zullen met de kennis des Heren vervuld worden en zullen oog aan oog zien..... (L. & V. 84:98), want „door twistingen hebben wij onze erfenissen ontheiligd”. (L. & V. 101:6).

Jezus bad in Zijn Hoogpriesterlijk gebed voor Zijn discipelen, dat zij één mochten zijn, gelijk „Wij, Vader, Eén zijn”.

Deze Goddelijke eenheid is voor ons, zwakke stervelingen, in haar hoogste graad nu nog niet te bereiken, maar God verlangt dat wij er naar zullen streven. En als wij dat doen, zal Hij de belofte aan ons vervullen, in deze woorden neergelegd: „Ik zal uw strijd strijden” (L. & V. 105:14).

A. D. Jongkees.

De avonddiensten voor de Onderorganisaties

Hieronder volgen de data waarop de verschillende onderorganisaties de leiding in de avonddienst zullen hebben gedurende 1958.

Aäronische Priesterschap	4 mei
Melchizedeks Priesterschap	3 augustus
Jeugdwerk	2 februari en 5 oktober
Z.H.V.	2 maart en 2 november
O.O.V.	6 april en 7 september
Genealogie	6 juli
Zondagsschool	1 juni en 7 december

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(Vervolg van december nummer)

Vergadering van Israël in de laatste dagen

Hoewel de Here heeft aangegeven, dat zijn Zion der laatste dagen, waarheen Israël vergaderd zou worden, in Amerika zou zijn, en dat het Nieuw Jeruzalem op het Amerikaanse vasteland gebouwd zou worden, ligt het voor de hand, dat een dergelijke vergadering niet naar een enkele stad zou geschieden. In vervulling van dit gebod des Heren hebben de Heiligen der Laatste Dagen meer dan zeshonderd steden gesticht, waarheen zich bekeerlingen tot het nieuwe geloof uit vele landen hebben vergaderd. Deze vergadering heeft vanaf het oprichten der Kerk tot op de tegenwoordige tijd geduurd.

In de eerste vergaderplaats van de Heiligen in deze bedeling, welke Kirtland was in de Amerikaanse staat Ohio, hebben zij hun eerste tempel voor de Allerhoogste gebouwd.

De tweede vergadering vond plaats in Missouri, waar zij de hoekstenen voor twee tempels hebben gelegd, één te Independence en de andere in Far West. Door de wrede vervolgingen werden de Heiligen genoodzaakt Missouri te verlaten. Maar tot op de huidige dag ziet de Kerk uit naar de dag, wanneer haar leden daar zullen terugkeren en een tempel bouwen, alsmede de stad Zion voor de Allerhoogste, en wel in Independence, Missouri.

Van Missouri trokken de Heiligen naar Nauvoo in Illinois, waar zij een stad van ongeveer 20.000 inwoners stichtten en een prachtige tempel voor hun God bouwden. Hier waren zij, toen de profeet Joseph Smith en zijn broeder Hyrum door een goddeloze bende op 27 juni 1844 in koelen bloede vermoord werden in de Liberty gevangenis, gelegen in Carthage in Illinois. Spoedig hierna werden de Heiligen gedwongen Nauvoo te verlaten, hun huizen werden geplunderd en verwoest en hun prachtige nieuwe tempel werd door hun vijanden verbrand. Van daar richtten zij hun schreden naar de valleien van het Rotsgebergte, en hielden in Winter Quarters in Iowa genoeg halt om voorbereidselen te treffen voor hun reis over de prairies. De eerste hoofdgroep arriveerde op 24 juli 1847 in het huidige Salt Lake City, Utah. Sedert die tijd is de zetel van de Kerk in Salt Lake City gevestigd.

Het leiden van de tien stammen uit het noordelijke land

Toen Mozes de sleutelen van het vergaderen van Israël aan de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery overhandigde, voegde hij er aan toe:

„..... en van het leiden van de tien stammen uit het noordelijke land.” (L. & V. 110: 11.

Aangaande dit onderwerp heeft de Here het volgende er aan toegevoegd in Zijn openbaring aan de profeet Joseph Smith:

„En de Here, namelijk de Zaligmaker, zal te midden van Zijn volk staan en over alle vlees regeren.

En zij, die zich in de noordelijke landen bevinden, zullen voor de Here in herinnering komen; en hun profeten zullen Zijn stem horen en niet langer wachten; zij zullen de rotsen slaan en het ijs zal voor hun tegenwoordigheid vervloeien.

En er zal een grote weg in het midden van de grote zeeën worden opgeworpen. Hun vijanden zullen hun ten prooi vallen.

En in de droge woestijnen zullen plassen levend water ontstaan; en de dorre grond zal niet langer een dorstig land zijn.

En zij zullen hun rijke schatten voortbrengen voor de kinderen van Efraïm, Mijn dienstknechten.

En de grenzen van de eeuwige heuvelen zullen beven voor hun tegenwoordigheid.

En daar zullen zij nedervallen, namelijk in Zion, en met heerlijkheid worden gekroond door de dienstknechten des Heren, namelijk de kinderen van Efraïm.

En zij zullen vervuld zijn met gezangen van eeuwige vreugde.

Ziet, dit is de zegening van de eeuwige God op de stammen Israëls, en de rijkere zegening op het hoofd van Efraïm en zijn metgezellen.” (L. & V. 133 : 25-34.)

Waar deze verloren stammen en hun profeten zich bevinden is ons niet bekend; slechts weten wij door de woorden des Heren, dat zij „zich in de noordelijke landen bevinden.”

Hij zal de verstrooiden van Juda vergaderen

Wij hebben gesproken over de vergadering van Israël naar het Zion des Heren op het Amerikaanse vasteland in deze bedeling. Nu zullen wij onze aandacht schenken aan het vergaderen van de verstrooiden van Juda, waarvan Jesaja heeft gesproken (zie Jes. 11 : 10-12), en hetgeen door de engel Moroni werd aangehaald, toen hij in de nacht van de 21ste september 1823 Joseph Smith bezocht:

„Laten zij, die zich onder de niet-Joden bevinden, daarom naar Zion vluchten. En laten zij, die van Juda zijn, naar Jeruzalem vluchten, naar de bergen van het huis des Heren.

Gaat uit van de natiën, namelijk van Babylon, uit het midden der goddeloosheid, dat het geestelijke Babylon is.” (L. & V. 133 : 12-14.)

De profeet Joseph Smith heeft gezegd, dat het gebed, dat door hem bij de inwijding van de Kirtland tempel op 27 maart 1836 werd opgezonden, hem door openbaring was gegeven. Uit dat gebed halen wij het volgende aan:

„Maar Gij weet, dat Gij een grote liefde hebt voor de kinderen van Jakob, die reeds een lange, bewolkte en donkere tijd op de bergen zijn verspreid.

Daarom bidden wij U erbarmen te hebben met de kinderen van Jakob, opdat met dit uur de bevrijding van Jeruzalem moge beginnen;

En dat het verbreken van het juk der slavernij van het huis Davids moge aanvangen;

En dat de kinderen van Juda mogen beginnen terug te keren naar de landen, die Gij aan Abraham, hun vader, hebt gegeven.” (L. & V. 109 : 61-64.)

In maart 1832 ontving de profeet Joseph Smith een openbaring, waarin een gedeelte van de Openbaring van Johannes werd uitgelegd:

„Vraag: Wat moeten wij verstaan onder de twee getuigen in het elfde hoofdstuk der Openbaring?

Antwoord: Het zijn twee profeten, die in de laatste dagen voor de Joodse natie zullen worden verwekt, ten tijde der herstelling, om tot de Joden te profeteren, nadat zij zijn vergaderd en de stad Jeruzalem in het land hunner vaders hebben gebouwd.” (L. & V. 77 : 15.)

Op 7 maart 1831 gaf de Here in Kirtland, Ohio, een openbaring aan de profeet Joseph Smith, waarin hem dingen aangaande vele generaties werden getoond:

„En nu ziet gij deze tempel, die in Jeruzalem is, die gij het huis van God noemt, en uw vijanden zeggen, dat dit huis nimmer zal ineenstorten.

Maar voorwaar zeg Ik u, dat verwoesting over dit geslacht zal komen als een dief in de nacht, en dit volk zal worden verdelgd en onder alle natiën worden verstrooid.

En deze tempel, die gij nu ziet, zal worden nedergeworpen, zodat er niet één steen op de andere zal worden gelaten.

En het zal geschieden, dat dit geslacht der Joden niet zal voorbijgaan, voordat elke verwoesting, die Ik u omtrent hen heb genoemd, zal plaatsvinden.

Gij zegt, dat gij weet, dat het einde der wereld komt; gij zegt eveneens, dat gij weet, dat de hemelen en de aarde zullen vergaan;

En dit hebt gij juist gezegd, want zo is het; maar deze dingen, die Ik u heb verteld, zullen niet voorbijgaan, totdat alles zal zijn geschied.

En dit heb Ik u aangaande Jeruzalem verteld; en wanneer die dag zal komen, zal er een overblijfsel onder alle natiën worden verstrooid;

Maar zij zullen *wederom worden vergaderd*; doch zij zullen in verstrooiing verblijven, totdat de tijden der niet-Joden zijn vervuld.” (L. & V. 45 : 18-25.)

1832-1840

Apostel Orson Hyde wijdde het Heilige Land toe voor de terugkeer der Joden

Met de herstelling van het evangelie voor de niet-Joden in deze beveling werd het duidelijk, dat de „tijden der niet-Joden” weldra vervuld zouden zijn. Daarom zonden de profeet Joseph Smith en zijn raadgevers als het Presidentschap der Kerk ouderling Orson Hyde, één der Twaalf Apostelen der Kerk, op een zending naar Jeruzalem, waar hij het Heilige Land moest toewijden voor de uiteindelijke terugkeer van het verstrooide overblijfsel van Juda naar dat land, volgens de voorspellingen van aloude profeten, voor de herbouw van Jeruzalem en voor het bouwen van een tempel voor de Here.

Zondagmorgen, 24 oktober 1841 beklom apostel Orson Hyde de Olijfberg en verrichtte daar de plechtigheid van de toewijding, die hem was opgedragen. Uit het inwijdingsgebed van ouderling Hyde halen wij het volgende aan:

„O Gij, Die van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt, eeuwig en onveranderlijk De-zelfde, namelijk de God, Die in de hemelen omhoog regeert en de bestemming van mensen op aarde bestiert, wilt Gij U door Uw oneindige goedheid en

majesteitlijke gunsten nederbuigen om te luisteren naar het gebed van Uw dienstknecht, dat hij deze dag aan U opzendt in de naam van Uw heilig kind Jezus, op dit land, waar de Zon der Gerechtigheid in bloed onderging en Uw Gezalfde stierf

Nu, o Here, Uw dienstknecht is gehoorzaam geweest aan het hemelse visioen, dat Gij hem in zijn geboorteland hebt geschonken; en in de schaduw van Uw uitgestrekte arm is hij veilig op deze plaats aangekomen om dit land toe te wijden en te heiligen voor het bijeenzamelen van Juda's verstrooide overblijfsel, zoals de heilige profeten hebben voorspeld — om Jeruzalem wederom op te bouwen nadat het zolang door de niet-Joden is vertreden en om een tempel ter ere van Uw naam op te richten

O Gij, Die een verbond hebt gemaakt met Uw vriend Abraham, en Die dat verbond hebt vernieuwd met Izak en het aan Jakob onder ede hebt bevestigd, dat Gij niet alleen hun dit land zoudt geven als een eeuwig erfdeel, maar dat Gij ook voor eeuwig hun nakomelingen indachtig zoudt zijn. Abraham, Izak en Jakob hebben sindsdien reeds lang hun ogen in de doodsslaap gesloten en het graf tot hun rustplaats gemaakt. Hun kinderen zijn verspreid en verstrooid over de ganse aarde onder de natiën der niet-Joden, zoals schapen zonder herder, en zij zien nog steeds uit naar de vervulling van die beloften, welke Gij aangaande hen hebt gedaan; en zelfs ook dit land, dat eens de rijkste overvloed der natuur verschaft en als het ware overvloedde van melk en honing, is in zekere mate geslagen met dorheid en onvruchtbaarheid sedert het het bloed dronk van Hem, Die nimmer had gezondigd, dat door moordenaarshanden werd vergoten.

Sta daarom toe, o Here, in de naam van Uw zeergeliefde Zoon Jezus Christus, dat deze dorheid en onvruchtbaarheid van dit land wordt weggenomen, en laat bronnen van levend water opbruisen om de dorstige bodem er van te bevoeien. Laat de wijnrank en de olijfboom in hun kracht vruchten voortbrengen, en laat de vijgeboom bloesemen en weelderig tieren. Laat het land op overvloedige wijze vruchtbaar worden wanneer het in het bezit is van zijn rechtmatige eigenaren; laat het wederom in overvloed voortbrengen om de terugkerenden te voeden, die met een barmhartige en nederige geest huiswaarts keren; laten de wolken er deugd en rijkdom op nederzenden en laat de velden met hun overvloed glimlachen. Laat de kudden groot- en kleinvee op de bergen en de heuvelen in aantal toenemen; en laat Uw grote goedheid het ongeloof van Uw volk overwinnen en ten onder brengen.

Neem uit hen weg hun versteende hart en geef hun een hart van vlees; moge de zon van Uw gunsten de koude nevelen der duisternis verdrijven, die de atmosfeer bewolken. Geef hun het verlangen om volgens Uw Woord naar dit land op te trekken. Laat hen komen als wolken en als duiven naar hun vensteren. Laat de grote schepen van de natiën hen van de verre eilanden aanvoeren; laat koningen hun pleegvaders worden en laat koninginnen met een moederlijke liefderijkheid de tranen van verdriet uit hun ogen wissen.

O Here, eens hebt Gij het hart van Kores bewogen om Jeruzalem en de kinderen er van gunsten te betonen. Inspireer nu ook het hart van koningen en machthebbers der aarde, opdat zij met een goedgunstige blik naar deze plaats zien, en met een verlangen om Uw rechtvaardige doeleinden in verband hiermede bereikt te zien. Laat hen weten, dat het U behaagt om het koninkrijk aan Israël te herstellen — Jeruzalem als de hoofdstad er van te verheffen en het volk als een afzonderlijke natie en regering te vormen, met Uw dienstknecht David, namelijk een afstammeling uit de lendenen van de David van ouds, als hun koning.

Laat die natie of dat volk, dat een werkzaam aandeel zal hebben ten behoeve van Abrahams kinderen en aan het opheffen van Jeruzalem, in Uw ogen genade vinden. Laat hun vijanden niet over hen zegevieren; sta evenmin toe, dat

pestilentie of hongersnood hen overwint, maar laat de heerlijkheid van Israël hen overschaduwen en de macht van de Allerhoogste hen beschermen, terwijl die natie of dat koninkrijk, dat U niet in dit heerlijke werk wil dienen, zal ondergaan volgens Uw woord — 'Die volken zullen gans verwoest worden.'" (*Orson Hyde Pamphlet*, verzameld door Joseph S. Hyde, blz. 26-28.)

Van zijn bezoek aan Jeruzalem heeft Ouderling Hyde het volgende verslag uitgebracht:

„Ik heb vele Joden gevonden, die met intense belangstelling hebben geluisterd. Bijna iedere dag vindt de gedachte om de Joden naar Palestina te laten optrekken in Europa meer ingang Vele oude Joden gaan naar deze plaats om daar te sterven, en velen komen van Europa naar dit oostelijke land. Het grote wiel is onbetwistbaar in beweging, en het woord van de Almachtige heeft gezegd, dat het zal rollen." (*Orson Hyde Pamphlet*, verzameld door Joseph S. Hyde, blz. 29.)

Ouderling Hyde zeide verder:

„In het begin van 1.1. maart (1841) ging ik op zekere avond zoals gewoonlijk naar bed, en toen ik in gedachten peinsde over mijn werkzaamheden in de bediening voor de komende tijd, werd voor mijn gezicht het visioen des Heren als wolken licht geopend. De steden Londen, Amsterdam, Constantinopel en Jeruzalem verschenen achtereenvolgens voor mijn blik; en de Geest zeide tot mij: Hier zijn vele kinderen van Abraham, die Ik zal vergaderen naar het land, dat Ik aan hun vaders heb gegeven, en hier is ook het veld van uw werkzaamheden” (*Orson Hyde Pamphlet*, verzameld door Joseph S. Hyde, blz. 5.)

De geest van het vergaderen verspreidt zich over de aarde

Wij vestigen de aandacht op het feit, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — zoals wij reeds hebben genoemd — in het westelijk deel van de Verenigde Staten meer dan zeshonderd steden heeft gebouwd bij het vergaderen van de nakomelingen van Israël uit de natiën der niet-Joden der wereld, omdat Mozes de sleutelen van de vergadering van Israël naar de aarde heeft terug gebracht. Deze bekeerlingen tot het nieuwe geloof werd niet gevraagd om naar Amerika te emigreren, noch werden zij daartoe gedreven, maar deze onzichtbare macht rust op hen als zij de gave des Heiligen Geestes ontvangen door handoplegging van hen, die de bevoegdheid bezitten om die te verlenen. Uit zichzelf verlangen zij om zich te vergaderen met de Heiligen des Heren in dit Zion der laatste dagen. Een gebrek aan geldmiddelen en beperkingen op immigratie door de regering van de Verenigde Staten schijnen de enige belemmeringen te zijn. Zij zijn gewillig om geliefden, vrienden en zakelijke belangen achter te laten. Niemand is in staat een dergelijk verlangen in hun hart te leggen — dat moet van God afkomstig zijn. Let er tevens op hoe de harten van de kinderen van Juda zich naar het land hunner vaders hebben gewend. Voor een opmerkelijke beschrijving van het feit hoezeer de harten van de kinderen van Juda zich tot Palestina hebben gekeerd, voor hen het Beloofde Land, ver-

wijzen wij de lezers naar het boek „*Behind the Silken Curtain*,“ van Bartley C. Crum, in 1947 door Simon & Schuster, Inc., uitgegeven. In december 1945 was de heer Crum door president Harry S. Truman aangesteld als een lid van het Anglo-Amerikaanse Comité voor Palestina, en ten einde zich van deze taak te kwijten reisde hij met andere leden van het comité vier maanden in Europa en het Heilige Land. Het comité bezocht in de belangrijkste steden in Europa de kampen met „*displaced persons*,“ voornamelijk bestaande uit Joden. Op grond van de antwoorden in vragenlijsten bevonden zij, dat de meesten van de millioen overgebleven Joden (zes millioen waren door de Duitsers om het leven gebracht) het verlangen koesterden naar Palestina terug te keren. In één stad werd aan 18.311 „*displaced persons*“ gevraagd waarheen zij wilden gaan, en van dezen gaven slechts dertien aan, dat zij in Europa verkozen te blijven en 17.712 zeiden naar Palestina te willen gaan. Sommigen werd gevraagd een tweede keus op te geven indien zij niet naar Palestina zouden kunnen, en honderden antwoordden: „Crematorium.“

Zij brachten ook een bezoek aan Dr. Chaim Weizmann, president van de Joodse Raad voor Palestina en van de Wereld Zionisten Organisatie, te Jeruzalem, en van hem hoorden zij, dat het hun geloof in een „*geheimzinnige macht*“ was, die de Joden naar het land Israël zou terugbrengen, die hen in leven had gehouden.

En deze „*geheimzinnige macht*,“ die de harten van de Joden in ieder land naar het land Israël heeft gewend, is niet van mensen gekomen; en nadat zij eeuwenlang onder de natiën verspreid zijn geweest heeft de Here Mozes naar deze aarde teruggezonden met de sleutelen voor de vergadering van Israël, welke sleutelen Mozes aan Joseph Smith en Oliver Cowdery overhandigde. Aldus werd de geest van het vergaderen over de natiën van Israël uitgestort, waardoor het mogelijk werd dat de voorspelling van Jesaja in vervulling ging, die Moroni voor Joseph Smith aanhaalde:

„En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks.“ (Jes. 11 : 12.)

Rechtvaardigt dit niet de komst van de profeet Mozes als een onderdeel van de belofde —

„..... wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door de mond al Zijner heilige profeten van alle eeuw.“ (Hand. 3 : 21.)

De profeet Joseph Smith ontving deze waarheden door middel van de openbaringen van de Here in deze Bedeling van de Volheid der Tijden, en wij nemen de Bijbel om te laten zien, dat alles daarmee in harmonie is.

(Wordt vervolgd)

VERTALING van de

rede van Apostel M. G. Romney

door G. J. Vinju.

(Slot)

3. Onderscheid tussen de manifestaties van de Geest en de imitaties.

Dit brengt ons tot de belangrijkste overweging. Gelovende, zoals wij doen, in al de gaven genoemd in het 46ste Hoofdstuk van L. en V. en wetende dat er imitaties of namaaksels daarvan zijn, hoe kunnen we het ware van het valse onderscheiden, het echte van de namaak? De Apostel Johannes gaf in zijn dagen aan de heiligen de volgende raad: „Geliefden, gelooft niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld. Hieraan kent gij den Geest Gods: alle geest die belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God en alle geest die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet”..... (Joh. 1-3). Dit was een goede toetsteen voor hen. Voor ons is het dat echter niet. De reden waarom werd ons door de Profeet Joseph gegeven en luidt als volgt: „Sprak de Apostel niet de waarheid? Natuurlijk deed hij dat, doch hij sprak tot mensen die onder de doodstraf stonden op het moment, dat zij de Christelijke leer omhelsden en niemand zonder kennis van dit feit, wilde dit belijden en zo zichzelf aan de doodstraf blootstellen”. (Kerkgeschiedenis Deel 4 bladzijde 580). Nadat hij enige werken van kwade geesten uit zijn dagen genoemd had, zei de Profeet Joseph: „Een mens moet het onderscheiden der geesten bezitten, voordat hij deze helse invloed in het daglicht kan slepen en het voor de wereld ontvouwen in al zijn zielverderfelijke duivelachtigheid en afschuwelijke kleuren, want er is niets dat nadeliger is voor de mensenkinderen, dan onder de invloed te zijn van een verkeerde geest en te denken dat men de Geest van God heeft. Duizenden hebben de invloed gevoeld van deze verschrikkelijke macht met ellendige gevolgen. Lange pelgrimsreizen zijn ondernomen, vele ontberingen verduurd, pijn, ellende en verderf volgden hun spoor; naties lagen te zieltoegen, koninkrijken werden overweldigd, provincies lagen onbebouwd en bloedbaden en verwoesting waren de oogst”. (Kerkgeschiedenis Deel 4 bladz. 573).

Zonder te pogen deze kwestie aan een uitputtende bespreking te onderwerpen, zal ik de vrijheid nemen om 3 eenvoudige proeven te noemen welke toegepast zijnde, van grote waarde zullen blijken in het onderscheiden der manifestaties:

1e. Bepaal of de beweerde bovennatuurlijke manifestaties stichtend en opbouwend zijn. Zijn ze dit niet, dan zijn ze niet uit God, omdat geestelijke gaven gegeven zijn tot stichting van Gods kinderen. Paulus aan de Corinthiërs schrijvende over de geestelijke gaven onderrichtte hen aldus: „laat alle dingen geschieden tot stichting.....” En tot hen die in vreemde talen wilden spreken”: maar indien er geen uitlegger is, dat hij zwijge in de gemeente.....” en aan het profeteren voegde hij toe: „de geesten der profeten zijn den profeten onderworpen”. „Want God is geen God van verwarring maar van vrede.....” (1 Cor. 14: 26 : 33). Hij vergeleek daarom het spreken in talen zonder een duidelijke vertaling, bij een trompet die een onzuiver geluid voortbrengt, bij hetwelk niemand weet of hij zich op den strijd moet voorbereiden. „Daar zijn” schreef hij, „zovele soorten van stemmen (spraak) in de wereld”..... „indien ik dan de kracht der stem niet weet, zo zal ik hem die spreekt barbaars zijn en hij die spreekt zal bij mij barbaars zijn”. (1 Cor. 14 : 8-11).

Opdat de heiligen van de jonge Kerk in deze bedeling niet zouden worden misleid, leerde de Here hun, dat zij moesten bedenken, dat de geestelijke gaven tot een weldaad zijn voor hen, die Hem liefhebben en Zijn geboden onderhouden.

2e. (Dit behoort speciaal tot de beweerde bovennatuurlijke gezangen) Tracht te ontdekken of de genezer de Goddelijk ingestelde handelwijze volgt, dat is, of hij doet als Jezus deed, als Hij Zijn handen op de zieken legde en hen genas (zie Marcus 6 : 5) en zoals zijn Apostelen deden, als zij, op zijn aanwijzing.....” uitgingen en predikten dat men zich zou bekeren; en zij wierpen vele duivelen uit en zalfden vele zieken met olie en maakten ze gezond”. (Marcus 6 : 12-13). Het voorbeeld zoals dat in de Kerk tijdens de Apostelen was en in deze dagen werd voorgeschreven in L. en V. 42 : 43-44 en door Jacobus als volgt is weergegeven: „Is iemand krank onder u, dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in de Naam des Heren en het gebed des geloofs zal de zieke behouden en de Here zal hem oprichten en zo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden”. Jac. 5 : 14-15.

3e. Ga na of de bewerker van het beweerde wonder zelf de gave des Heiligen Geestes heeft ontvangen volgens de voorgeschreven verordeningen. Indien dit niet het geval is, dan zijn die werken, wat zij ook mogen zijn, geen manifestaties van de Heilige Geest. Dit is een sleutelproef, omdat, zoals wij reeds hebben aangestipt, de gaven van de Geest door de macht van de Heilige Geest worden gegeven. Zonder de gave des Heiligen Geestes kunnen de uitingen van Zijn gaven niet genoten worden. De profeet Joseph Smith stelt deze zeer

fundamentele leer als volgt: „Wij geloven in de gave van de Heilige Geest welke nu evenzeer genoten wordt als in de dagen van de Apostelen, wij geloven dat de gave van de Heilige Geest noodzakelijk is om de priesterschap te organiseren en dat geen mens, zonder de gave, daarin een ambt kan bekleden; wij geloven ook in profetie, in tongen, visioenen, openbaringen, gaven en gezondmakingen en dat deze dingen niet kunnen worden genoten zonder de gave van de Heilige Geest. (Kerkgeschiedenis Deel 5 bl. 27). Dus iemand, die nooit de gave van de Heilige Geest ontving, kan onmogelijk wonderen verrichten door de kracht daarvan. Zoals wij weten is er maar één weg om de gave van de Heilige Geest te verkrijgen. Deze weg is volgens de voorgeschreven verordeningen van doop door onderdompeling tot vergeving van zonden en het opleggen der handen voor de gave van de Heilige Geest. De handelwijze van de Apostel Paulus legt de nadruk op de onontbeerlijkheid van deze verordeningen: „hij kwam te Efeze en enige discipelen aldaar vindende, zeide hij tot hen”: „Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen als gij geloofd hebt?” „En zei zeiden hem: „Wij hebben zelfs niet gehoord of daar een Heilige Geest is”. En hij zeide tot hen: „Waarin zijt gij dan gedoopt?” En zij zeiden: „In de doop van Johannes”. Maar Paulus zeide: „Johannes heeft wel gedoopt de doop der bekering zeggende tot het volk dat zij geloven zouden in Degene die na hem kwam, dat is in Jezus Christus”. En die hem hoorden werden gedoopt in de naam des Heren Jezus; en als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen en zij spraken met vreemde talen en profeteerden”. Deze gaven van de Geest konden zij onmogelijk uitgeoefend hebben dan nadat zij de gaven van de Heilige Geest ontvingen door het nakomen van de juiste geboden. Deze handelwijze ter verkrijging van de gaven des Heiligen Geestes is zo geweest vanaf de dagen van vader Adam, de manier waarop hij deze ontving bespraken we reeds in het begin. De handelwijze was precies gelijk aan die welke Paulus volgde in het begiftigen. Zo zal altijd de handelwijze zijn, want God stelde deze **zo in**. De profeet Joseph Smith zegt: „De doop is een heilige verordening ter voorbereiding van de ontvangst van de Heilige Geest; het is het kanaal en de sleutel waardoor de Heilige Geest wordt gegeven. De gave van de Heilige Geest door het opleggen der handen, kan door geen ander beginsel ontvangen worden dan door het beginsel van rechtvaardigheid en indien zij hierop niet berust, heeft het geen nut en zal zij zich terugtrekken. (Kerkgeschiedenis Deel 3 blz. 379). Heden zijn er rechtvaardige mannen, dragende het Priesterschap van den levenden God en begiftigd met de gave des Heiligen Geestes, die hun roeping verheerlijken..... en deze zijn de enige mensen op aarde met het recht tot ontvangen en uitoefenen van de gaven van de Geest en die dit doen in alle nederigheid. Zij lopen niet

te koop met hun heilige macht en beroemen zich er niet op. Evenmin zullen zij het voor geld tentoon spreiden. Daar kunt u zeker van zijn.

4. Toets voor speciale beweringen en leerstellingen.

De profeet gaf andere toetsen voor speciale leerstellingen geschikt, waarvan de volgende opmerkelijk zijn: 1e. Hij maakte duidelijk, dat er nooit meer dan één man op aarde in een zekere tijdsperiode gerechtigd is om openbaringen voor de Kerk te ontvangen. Dit principe beantwoordt de beweringen van de z.g. kijksteen (glazen bol) openbaringen. 2e. Van een interview met een zekere Mr. Mathias schreef de profeet: „Hij zeide dat hij de geest van zijn voorvaderen had, dat hij een letterlijke afstammeling van Matthias de Apostel was, die in de plaats van Judas (die gevallen was) was gekozen; dat de geest van Apostel Matthias in hem leefde en dat dit de weg of het schema van het eeuwig leven was, deze zielsverhuizing van vader op zoon. Ik vertelde hem, dat zijn leer van de duivel was. (Kerkgeschiedenis Deel 2 bl. 307). Aldus wegvagend alle twijfel omtrent de z.g. leer van ziels- of geestverhuizing ook wel genoemd „reïncarnatie”. Tot slot vraag ik uw aandacht voor het reeds aangehaalde van Joseph Smith: dat een mens het onderscheiden van geesten moet bezitten alvorens hij deze helse invloed in het daglicht kan stellen en het voor de wereld ontvouwen in al zijn zielverderfelijke duivelachtigheid en afschuwelijke kleuren, omdat slechts de Goddelijke dingen alleen door de Geest van God kunnen worden begrepen en verstaan. (Zie 1 Cor. 2 : 11). De gave van het onderscheiden der geesten is de juiste oplossing voor dit ingewikkelde probleem. Zoek naar deze gaven Broeders en Zusters: Kennis en Wijsheid om te weten uit de verscheidenheid der dingen, welke van God zijn en zoek niet naar sensationele en miraculeuze wonderen en tekenen. Denk er aan dat: „aan de bisschop der Kerk en aan hen die God zal aanwijzen en aanstellen om over de Kerk te waken en ouderlingen der Kerk te zijn, het gegeven zal worden om al die gaven te onderscheiden opdat er niemand onder u zij, die beweert van God te zijn en het niet is. En het zal geschieden dat hij, die volgens de Geest bidt, volgens de Geest zal ontvangen. Opdat het aan sommigen moge worden gegeven al deze gaven te hebben, zodat er één hoofd zij en elk lid er door moge worden gebaat. (L. en V. 46 : 27-29).

Tenslotte: „Weest deugdzaam en rein, zijt mensen van onkreukbaarheid en trouw, houdt de geboden van God, dan zult ge beter in staat zijn het verschil tussen goed en kwaad te begrijpen, het verschil tussen de dingen (gaven) van God en de dingen van de mensen, en uw pad zal zijn als dat van de rechtvaardigen hetwelk helderder en helderder schijnt tot aan de volmaakte dag”. (Kerkgeschiedenis Deel 5 bl. 31). Dat God ons moge toestaan dat het zo zal zijn, bid ik nederig in de Naam van Jezus Christus, Amen.

ONZE

ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Het wonderding in het bos

Wolbaard was eigenlijk kleermaker in kabouterstad, maar soms had hij helemaal geen zin om jasjes, broekjes en mutsjes te naaien voor al de kabouters en voelde hij er veel meer voor om te gaan wandelen. Op een mooie zomermorgen, dacht hij: „weet je wat, ik neem vandaag eens lekker vakantie”. Hij maakte vlug zijn bedje op (dat doen kabouters altijd zelf) maakte zijn huisje een beetje schoon en ging vrolijk

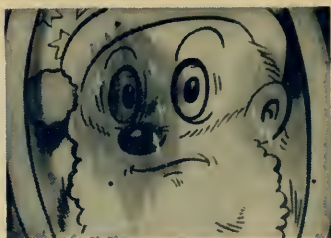

fluitend op stap. Onderweg zag hij een konijntje, dat achter een heuveltje in het zonnetje lag uit te rusten. „Waar ga jij zo vroeg naar toe?” riep het konijntje. „O, zei kabouter Wolbaard, ik ga eens heerlijk een eindje wandelen. Ik heb vandaag vakantie genomen”. En vrolijk fluitend liep hij verder.

Maar opeens, wat was dat, daar lag hij languit op de grond. Hij was over iets gestruikeld. Hij krabbelde overeind en raapte het ding, waarover hij gestruikeld was op. „Wat is dat nou?” dacht hij. Hij hield een rond voorwerp in zijn handen, dat erg schitterde en toen hij het dicht bij zijn gezicht hield, zag hij ineens zijn eigen beeld. „Wat gek”, dacht hij, „daar zie ik mezelf”. Hij rende ermee naar kabouter Puntbaard, die iets verderop woonde en zei: „Kabouter Puntbaard, kom eens kijken! Dat heb ik gevonden, vlak bij jouw huis. Ik was erover uitgeleden”.

Kabouter Puntbaard was een erg nieuwsgierige kabouter en kwam

gauw aanlopen. „Laat mij eens kijken“, zei hij. En toen kabouter Wolbaard het aan kabouter Puntbaard gaf, zei deze ineens: „o, dat ben ik!“ Hij keek in het mooie glinsterende ding en zag ineens zijn gezicht. Kabouter Wolbaard was erg boos. „Nee“, zei hij, „dat ben ik Kijk maar!“ Hij hield het ding voor zijn gezicht en zag weer zijn eigen beeld. Daar kwam het konijntje aangelopen, dat door al dat gepraat nieuwsgierig geworden was en eens wilde weten wat er eigenlijk aan de hand was. Hij vroeg het ding aan kabouter Wolbaard en toen hij erin keek, riep hij: „Doen jullie niet zo gek, ik sta in dat ding!“ Daar begrepen ze niets van. „Weet je wat zei kabouter Wolbaard“, we gaan het aan de koning vragen, die is een wijs man en hij zal het zeker wel weten“.

Met z'n drieën togen ze op stap en na een uurtje kwamen ze al bij de paleispoorten aan. De schildwacht die bij de poort stond kende kabouter Wolbaard erg goed en hij zei: „loop maar door, je weet de weg hier wel, maar vergeet niet te kloppen voordat je in de kamer van de koning stapt“. Kabouter Wolbaard haalde zijn schouders op. Dat hoefde die schildwacht heus niet te zeggen. Hij was een nette fatsoenlijke kabouter en wist heus wel hoe hij zich gedragen moest.

In een van de lange gangen van het paleis, kwamen ze de kok van de Koning tegen. Hij droeg een heerlijke pudding op een gouden schaal en zwaaide naar kabouter Wolbaard. „Ha, die kok! Hoe is het?“ vroeg Wolbaard. „O“, zei de kok, „best hoor! Ik heb net een heerlijke pudding voor de koning klaargemaakt. Hij smaakt heerlijk!“

„Hoe weet je dat?“ vroeg Wolbaard. „Ik heb de pan uitgelikt. Maar wat heb je daar in je hand Wolbaard?“

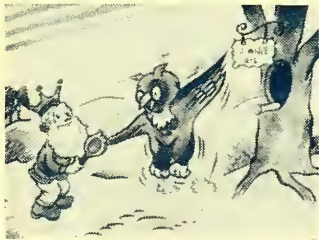
„Dat heb ik gevonden in het bos“. Hij gaf het ding aan de kok, die erin keek en ineens uitriep:

„O!, dat ben ik!“ Nu begrepen ze er helemaal niets meer van. Op eens werd Wolbaard zo boos dat hij de kok een flinke stomp gaf, zo hard en onverwachts, dat de kok van schrik de mooie pudding uit zijn handen liet vallen. Toen volgde er een hevige vechtpartij. Het ene oog van Wolbaard zag helemaal blauw en de kok had verschillende blauwe plekken en een gezwollen neus. Puntbaard was

er ook niet al te best afgekomen en miste een paar tanden. Alleen het konijntje mankeerde niks. Hij had zich stilletjes gebukt en de pudding die op de grond lag opgelikt. De grond was erg schoon, dus kon hij dat gemakkelijk doen. De bessensap was overal heengelopen, maar konijntjes hebben een lange tong en hij had niet eens lang werk gehad om al het lekkere sap op te likken. Hij was net klaar met zijn smulpartij, toen de vechtpartij ook afgelopen was. Toen werden ze bij de koning geroepen. Hij had het lawaai gehoord en had een van zijn dienaren gevraagd wat er aan de hand was en toen moesten ze in optocht naar de troonzaal. De Koning zat daar op een prachtige gouden stoel. Hij had een mooie kroon op zijn hoofd met edelstenen. Hij had net als andere kabouters een lange baard. De kabouters en de kok vertelden wat er gebeurd was. De Koning luisterde aandachtig en toen ze alles verteld hadden, gebod hij kabouter Wolbaard dat ding aan hem te geven. Wolbaard overhandigde het de Koning en toen deze erin keek riep hij plotseling: „Hoe kan dat nou, ik zie mezelf erin"! Nu begrepen ze er nog minder dan niets van. Wat nu gedaan? „Weet je wat", zei de koning. „Ik zal het de wijze Uil vragen. Hij weet alles".

Toen gingen ze gezamenlijk naar de boom, waar Professor Uil woonde. Professor Uil zag ze al in de verte aankomen. Hij borstelde zijn veren vlug een beetje glad en klom naar beneden om de Koning te begroeten. De Koning vertelde het hele verhaal en overhandigde Professor Uil het vreemde ding. Professor Uil keek erin en riep ineens: „Sufferd, dat is een spiegel".

Hij schrok een beetje van zichzelf, omdat hij sufferd had gezegd, en dat nog wel tegen de Koning. Maar de kabouter-koning was een heel vriendelijke koning en hij wist wel, dat

Professor Uil het niet zo bedoelde, dus deed hij maar net of hij het niet gehoord had.

Toen moest Professor Uil eerst vertellen wat nu eigenlijk een spiegel was. „Maar van wie is die spiegel dan?" wilden ze weten. „O", zei Professor Uil, „die is van dat lieve meisje, dat in het huis woont aan de rand van het bos. Zij heeft die spiegel vast verloren".

„Weet je wat wij zullen doen?" zeiden de kabouters. „Als het donker geworden is, zullen wij hem stiekum terugbrengen!"

En 's-avonds, toen de sterretjes al lang aan de hemel stonden en de maan helder scheen, gingen de kabouters Wolbaard en Puntbaard naar het huisje waar het meisje woonde. Gelukkig stond de achterdeur nog open, zodat ze gemakkelijk naar binnen konden komen. Op hun tenen slopen ze naar boven, naar de kamer waar het meisje sliep. Gelukkig dat Professor Uil hun dat duidelijk had uitgelegd. Ze legden heel voorzichtig de spiegel op het kastje dat naast haar bedje stond. Het meisje bleef rustig doorslapen, een teken, dat de kabouters wel heel voorzichtig tewerk waren gegaan.

„'t Meisje morgen blij, zuchtte kabouter Wolbaard en wij weer goede vrienden”.

Met de armen rond elkaars hals gingen ze het bos weer in. En ik geloof, dat ze nooit meer gevochten hebben.

Tante Trees.

Kinderen, weest goed voor elkander, ja weest goed voor hen die u kwaad doen, want zij, die goed doen zonder hoop op beloning, doen het meeste goed en zij zijn het, die Jezus het meeste liefheeft.

29 NOVEMBER 1957, ZENDINGSCONFERENTIE, DEN HAAG.

De Zendingsof Conferentie

De maand november is een maand, waar alle zendingen in alle zendingsvelden van de wereld met verlangen naar uitzien.

Dan wordt een groot feest gevierd!

Thanksgiving day! De dag, in het bijzonder bestemd om te denken aan al het goede, uit de handen van een mild en liefderijk Vader ontvangen, stoffelijk zowel als geestelijk. Het eerste vindt zijn uitdrukking in de maaltijd, gezamenlijk genuttigd, het laatste in de opbouwende getuigenisvergadering, die op de dag daaraan volgend, wordt gehouden en waar alle zendingen de gelegenheid krijgen van hun zendingsoervaringen te vertellen en getuigenis af te leggen van de waarachtigheid van de boodschap, die zij aan de wereld brengen, namelijk dat God leeft, dat Jezus de Christus de Zoon van de levende God is en Zijn Evangelie in Zijn volle zuiverheid is hersteld.

DE VRAAG *van de maand*

Vraag: „Het zevende geloofsartikel luidt: Wij geloven in de gaven van Talen, Profetieën, Openbaringen, Gezichten, Gezondmakingen, Uitlegging der talen, enz. Al deze gaven zijn sinds de organisatie in de Kerk geweest, behalve de gave der talen. In de vroegere periode van de Kerk werd de gave van talen beoefend, doch vele jaren lang horen wij niets meer van deze gave. Heeft deze opgehouden, zo ja, waarom?

Antwoord: Er is geen beëindiging van de gave der talen geweest. Misschien heeft het denkbeeld bij sommige leden post gevat dat deze gave tot de getuigenisvergaderingen behoort.

Het is waar, dat in deze vergaderingen boodschappen werden gebracht en wanneer dat zo was, geschiedde dat blijkbaar ten behoeve van sommigen in de vergadering, die de gave van vertaling hadden. Manifestaties van deze aard zijn zeldzaam en moeten dat ook zijn, want dit is niet de bedoeling van deze grote gave. De gave van vertalen is niet om de leden te vermaken en evenmin om ontzag en toename van geloof teweeg te brengen bij hen die zwak staan.

De gave van talen en de uitlegging van talen zijn gegeven met de bedoeling dat Gods koninkrijk daar door zal worden opgebouwd en versterkt.

De Kerk ontving van de Here een belangrijke raadgeving, toen Hij zeide:

„Doch u wordt geboden God in alles te vragen die mildelijk geeft; en wat de Geest tot u getuigt, zo wil Ik dat gij zult doen in alle heiligheid des harten, oprecht voor Mij wandelend, het doel van uw zaligheid overwegend,

alles doende met gebed en dankzegging, opdat gij niet door boze geesten of door leringen van de duivel of door leringen van mensen misleid zult worden, want sommige zijn van mensen en andere van duivelen.

„Weest daarom voorzichtig opdat gij niet misleid wordt; en opdat gij niet misleid zult worden, zoekt ernstig naar de beste gaven, u altijd herinnerend waartoe zij zijn gegeven; „Want voorwaar zeg Ik u: zij zijn gegeven ten nutte van hen die Mij liefhebben en Mijn geboden onderhouden en die trachten alzo te doen, opdat allen die Mij zoeken of naar Mij vragen baat mogen vinden, die vragen, doch niet om een teken ter bevrediging hunner lusten.

„En wederom voorwaar zeg Ik u: Ik wens dat gij u altijd zult herinneren en altijd in uw gedachten houden welke deze gaven zijn, die aan de Kerk worden gegeven. (L. & V. 46 : 7-10).

Na deze waarschuwendende raad noemt de Here de verschillende gaven op, die aan de leden van de Kerk worden gegeven, en dan zegt Hij: „Al deze gaven komen van God, ten nutte van Gods kinderen” (vers 26). Dit nu waar zijnde, behoort het spreken in en het uitleggen van talen door le-

den van de Kerk in hun vergaderingen bij uitzonderlijke gelegenheden te geschieden, wanneer er werkelijk behoefte aan is. Paulus zegt het volgende:

„Jaagt de liefde na, en ijvert om de geestelijke gaven, maar meest, dat gij moogt profeteren“.

„Want die een vreemde taal spreekt, spreekt niet den mensen, maar Gode; want niemand verstaat het, doch met de geest spreekt hij verborgenheden“.

„Maar die profeteert, spreekt den mensen stichting en vermaning en vertroosting“.

„Die een vreemde taal spreekt, die sticht zichzelf, maar die profeteert, die sticht de gemeente“.

„En ik wil wel, dat gij allen in vreemde talen spreekt, maar meer, dat gij profeteert; want die profeteert, is meerder dan die vreemde talen spreekt, tenzij dan dat hij het uitlegge, opdat de gemeente stichting moge ontvangen“.

„En nu, broeders, indien ik tot u kwam en sprak vreemde talen, wat nuttigheid zou ik u doen, zo ik tot u niet sprak of in openbaring, of in kennis, of in profetie, of in lering?“

„Zelfs ook levenloze dingen, die geluid geven, hetzij fluit, hetzij citer, zo zij geen onderscheid met hun klank geven, hoe zal bekend worden hetgeen op de fluit of de citer gespeeld wordt?“

„Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot de krijg bereiden?“

„Alzo ook gijlieden, indien gij niet door de taal een duidelijke

rede geeft hoe zal verstaan worden, hetgeen gesproken wordt? Want gij zult zijn als die in de lucht spreekt“.

„Daar zijn, naar het voorvalt, zoveel soorten van stemmen in de wereld, en geen derzelve is zonder betekenis“.

„Indien ik dan de betekenis der stem niet weet, zo zal ik hem, die spreekt, barbaars zijn, en hij, die spreekt, zal bij mij barbaars zijn.

„Maar ik wil liever in de gemeente vijf woorden spreken met mijn verstand, opdat ik ook anderen moge onderwijzen, dan tienduizend woorden in een vreemde taal“.

„Broeders, wordt geen kinderen in het verstand, maar zijt kinderen in de boosheid, en wordt in het verstand volwassen“.

„In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van andere talen en door andere lippen tot dit volk spreken, en ook alzo zullen zij Mij niet horen, zegt de Here“.

„Zo dan, de vreemde talen zijn tot een teken niet dengenen, die geloven, maar den ongelovigen; en de profetie niet den ongelovigen, maar dengenen die geloven. (1 Cor. 14: 1-11, 19-22).

De ware gave der talen is mischien wel overvloediger in de Kerk gemanifesteerd dan enige andere geestelijke gave. Iedere zendeling, die heen gaat om het evangelie in een vreemde taal te verkondigen, ontvangt deze gave, indien hij getrouw is en veel bidt. Dat bedoelde Paulus met zijn opmerking: „De vreemde talen zijn tot een teken niet dengenen die geloven, maar den ongelovigen“.

Dit was de aard van de gave op de dag van het Pinksterfeest, toen Petrus en de Apostelen tot de verzamelde Joden spraken, die uit vreemde landen naar Jeruzalem waren gekomen om het feest te vieren. Elkeen verstond het in zijn eigen taal. Er zijn honderden getuigenissen als die op het Pinksterfeest, door Elders afgelegd, die het evangelie naar vreemde landen hebben gebracht. De profeet Joseph Smith heeft de juiste betekenis van de gave der talen in de volgende woorden gegeven:

„Ik las het 13de hoofdstuk van 1 Corinthiërs, ook een gedeelte van het 14de hoofdstuk en merkte op dat de gave der talen noodzakelijk was in de Kerk; doch dat indien Satan niet in talen kon spreken, hij nooit een Hollander of iemand van een andere natie zou kunnen verzoeken, behalve een Engelsman, want een Engelsman kan hij in verzoeking brengen, want hij heeft mij in verzoeking gebracht en ik ben een Engelsman; maar de gave van talen door de macht van de Heilige Geest in de Kerk, is ten behoeve van Gods dienstknechten om tot ongelovigen te prediken, zoals op de dag van het Pinksterfeest. Wanneer godvruchtige mensen van iedere natie bijeen komen om de dingen van God te horen, laat de Elders tot hen prediken in hun eigen moedertaal, zij het Duits, Frans, Spaans of Iers of een andere taal, en laat diegenen die de gesproken taal verstaan, deze in hun eigen moedertaal overbrengen, en dat is wat de Apostel

bedoelde in 1 Cor. 14 : 27. Ook zeide hij, tot de zusters van de Zusters Hulp Vereniging, dat niets, wat in talen werd gesproken, als leerstelling behoorde te worden aanvaard.

President Joseph F. Smith heeft eens gezegd:

„De duivel zelf kan als een engel des lichts verschijnen. Valse profeten en valse leraars zijn in de wereld opgestaan. Er is misschien geen gave van de Geest Gods die zo gemakkelijk door de duivel wordt nagebootst als de gave der talen. Waar twee mannen of vrouwen deze gave door inspiratie van Gods Geest ten toon spreiden, zijn er misschien een dozijn die dit doen door inspiratie van de duivel. Grote genade: afvalligen spreken in talen, afvalligen profeteren, afvalligen beweren opmerkelijke manifestaties te hebben en wat betekent dat voor ons?.....

„Ik geloof in de gave des Heiligen Geestes voor de mensen, maar ik verlang de gave der talen alleen wanneer ik die nodig heb. Eens had ik die gave nodig en de Here gaf ze mij. Ik was in een vreemd land om het evangelie te verkondigen aan een volk welks taal ik niet verstond. Toen verzocht ik ernstig om de gave der talen en door die gave en door studie, kon ik binnen honderd dagen na mijn landing op die eilanden tot de mensen in hun taal spreken zoals ik nu tot u in mijn eigen taal spreek.

Dit was de gave, het evangelie waardig en het had een bedoeeling. Er was iets in, dat mijn ge-

loof versterkte, mij aanmoedigde en mij hielp in mijn zending”.

Nog twee voorbeelden uit de vele om aan te tonen dat deze gave ook in deze tijd ons wordt gegeven. De eerste is een ervaring van President David O. McKay: Een van de belangrijkste gebeurtenissen op mijn wereldreis door de zendingen van de kerk was de gave van overzetting van de Engelse taal die aan de Heiligen in Nieuw-Zeeland werd gegeven tijdens een van hun conferenties gehouden op de 23ste april 1921 te Puketapu, Huntley.

De dienst werd gehouden in een grote tent, onder welks schaduw zich honderden ernstige mannen en vrouwen hadden verzameld, in gespannen verwachting een apostel van de kerk te zien en te horen, de eerste die hun land bezocht.

Toen ik die grote menigte voor mij zag en aan de grote verwachtingen dacht van allen die daar vergaderd waren, gaf ik er mij rekenschap van hoe weinig ik in staat was aan de vurige verlangens van hun harten te voldoen. Ik verlangde zeer ernstig naar de gave der talen opdat ik in staat zou zijn hen in hun landstaal toe te spreken.

Tot dusver had ik weinig aan de gave van talen ernstig gedacht, maar bij deze gelegenheid wenste ik van ganser harte dat ik dit goddelijk vermogen waardig mocht zijn.

In andere zendingen had ik door middel van een tolk gesproken, maar, hoe bekwaam die vertalers ook mochten zijn, ik gevoelde mij

toch een beetje belemmerd in het brengen van mijn boodschap.

Nu stond ik voor een gehoor, dat met grote verwachtingen bijeen was en ik besepte als nooit tevoren de grote verantwoordelijkheid van mijn ambt. Uit het diepst van mijn hart bad ik om goddelijke bijstand.

Toen ik opstond om mijn toespraak te geven, zeide ik Broeder Stuart Meha, onze vertolker, dat ik zonder zijn vertaling wenste te spreken, zin voor zin en mij daarna tot mijn auditorium wendend, vervolgde ik:

„Ik wens, o ik wens, dat ik in uw eigen taal tot u kon spreken, dat ik u kon vertellen wat in mijn hart is, maar daar ik die gave niet heb, bid ik, en ik vraag u te bidden, dat gij de gave van vertaling moogt hebben, van onderscheiding, dat gij tenminste de geest moogt verstaan, terwijl ik spreek en daarna zult gij de woorden en de gedachte krijgen, wanneer Broeder Meha vertaalt”.

Mijn toespraak duurde veertig minuten en ik heb nimmer een oplettender en eerbiediger gehoor gehad. De verstandhouding was volmaakt, dat wist ik, want ik zag tranen in hun ogen. Minstens sommigen van hen, misschien de meesten, die geen Engels verstonden, hadden de gave van vertaling.

Broeder Sidney Christie, een New-Zeelander van geboorte, die aan de Brigham Young universiteit had gestudeerd, fluisterde mij na het beëindigen van mijn toespraak toe: „Broeder McKay, zij hebben uw boodschap begre-

pen”.

„Ja”, antwoordde ik, „dat geloof ik ook, maar terwille van sommigen, die hem misschien niet hebben begrepen, zullen wij Broeder Meha een overzicht er van laten geven in Maori”.

Gedurende de vertaling verbeterden sommige Maoris hem op enige punten, hiermede tonende dat zij een duidelijk begrip hadden van wat in het Engels was gezegd.

Twee oopen volgende ondervindingen waarvan een zich op die gedenkwaardige wereldreis voerde, stelden mij in staat om duidelijker te beseffen hoe de gave van vertaling kan komen.

Ik sprak eens een vergadering toe in Aintab, Syrië. Ik gevoelde dat Elder J. Wilford Booth, die in de Turkse taal vertaalde, een door mij uitgesproken gedachte incorrect had geïnterpreteerd en ofschoon ik toen, evenmin als nu, een woord Turks verstond, deed ik hem met vertalen ophouden en zeide: „Dat was een onjuiste interpretatie, Broeder Booth”.

Daarna herhaalde ik de zin. „Hoe wist u dat, Broeder McKay, ik gaf de tegenover gestelde betekenis”.

Later, toen ik geroepen was om over de Europese zending te presideren, sprak ik een vergadering toe in Rotterdam, waar Broeder Cornelius Zappey voor mij vertaalde. Bij die gelegenheid had ik een soortgelijke ervaring als vroeger met Broeder Booth. Toen ik Broeder Zappey opmerkzaam maakte op wat ik gevoelde niet de juiste interpretatie te zijn, zeide

hij lachend tot het auditorium: „Ik behoef eigenlijk niet te vertalen, Broeder McKay verstaat Hollands”.

Het volgende is een ervaring van Broeder Alonzo A. Hinckley:

Op zekere dag, toen ik alleen de mensen in Rotterdam bezocht, was het mijn taak naar de huizen terug te gaan, waar ik tractaten had achter gelaten om deze weer terug te krijgen. Terwijl ik zo voortging de boekjes te verzamelen, nam een macht, die ik niet begreep, bezit van mij in die mate, dat ik trilde en beefde. Ik stond voor het huis, waar ik moest aanbellen, keek er naar en had het gevoel dat ik de deur niet kon naderen. Maar ik kende mijn plicht en vastbesloten liep ik op het huis toe en bewoog de klopper op de deur. Bijna op hetzelfde ogenblik werd de deur geopend en een woedende vrouw kwam naar buiten en sloot de deur achter zich. Zij sprak op luide, schelle toon, mij op de ergste wijze beschimpend.

Het eerste ogenblik besepte ik niet dat ik het Hollands even duidelijk verstond alsof zijn Engels had gesproken. Ik gevoelde geen bovennatuurlijke macht of invloed. Ik verstond precies wat zij zei. Zij spak zo luid, dat een timmerman, die aan de overkant van de straat een hek aan het maken was, haar hoorde en, naar ik veronderstelde, dacht dat ik de vrouw beledigde, want hij kwam naar ons toe met zijn zoon, terwijl hij tot mijn ontsteltenis ook nog een bijl met zich meenam. De man kwam bij mij staan en

luisterde naar de vrouw, die haar tirade tegen mij op luide toon vervolgde. Ik werd niet boos om de scheldwoorden van de vrouw, maar mijn ziel was vervuld van een brandend verlangen haar taal te spreken en te getuigen van de goddelijkheid van het evangelie van de Heer Jezus Christus.

Ik dacht dat als ik haar maar de belangrijkheid van mijn boodschap duidelijk kon maken en hoe goed haar dat zou doen, zij niet meer zo tegen mij tekeer zou gaan.

Na enige ogenblikken hield zij met schimpen op en ik begon te spreken. Ik sprak in de Nederlandse taal. Ik verdedigde de waarheid en legde getuigenis af van de herstelling van het evangelie.

Ik was de man, die bij mij stond met zijn bijl, vergeten; ik keek naar de vrouw en gaf haar mijn boodschap der waarheid. Hij legde zijn arm om mijn schouders en de vrouw aanziende, zeide hij: „De Mormoonse Kerk mag dan haar zwarte schapen hebben, maar deze is een man van God“. De vrouw antwoordde: „Ik weet het“.

Na dit gesprek ging ik naar huis terug, ik raakte nauwelijks de grond. Het werd mij duidelijk, dat de gebeden, die ik had opgezonden en misschien ook gedeeltelijk als een gevolg van mijn hard studeren, in de gebeden van de mensen thuis, in een ogenblik waren verhoord, want ik had de Hollandse taal voor de eerste maal in mijn leven op intelligente

wijze gesproken.

In extaze snelde ik naar huis om het Brother Thatcher te vertellen en aan de zendingspresident, maar toen ik trachtte te spreken, was ik tot mijn grote teleurstelling dezelfde als voorheen: ik kon de taal niet spreken, noch verstaan. President Farell vroeg mij of ik die avond naar de vergadering ging. „Zeker, President Farell“, antwoordde ik, na zo gezegend te zijn door de Here als ik ben gezegend, zal ik graag gaan, doch ik verzoek u mij niet te roepen om te spreken, ook niet als iemand vertaalt wat ik zeg“.

„Heel goed“, zeide hij. Ik beloof u, Broeder Hinckley, dat indien u gaat, u niet zal worden geroepen om te spreken“.

Ik ging naar de vergadering en alles ging goed, totdat Broeder de Bry, de gemeentepresident opstond en in tegenstelling met wat Broeder Farell had beloofd, zeide: „Nu zullen wij van Elder Hinckly horen“.

President Farell trad naar voren, zeer in de war, en vroeg: „Broeder Hinckley zal ik voor u vertalen?“

Ik gevoelde een macht, die ik niet kan beschrijven. „Wacht even, President Farell“, zeide ik, terwijl ik opstond. Toen begon ik te spreken, niet in mijn landstaal, maar in de Nederlandse taal. Toen en daar gaf ik de eerste toespraak van mijn leven in de taal van de zending. De volgende morgen werd ik heen gezonden om over het Amsterdamse district te presideren.

Bemoediging

De engelen luisteren naar het getuigenis, dat gij voor de wereld omtrent uw Hemelse Meester aflegt. Laat uw gesprek lopen over HEM, Die leeft en de VADER voor u bidt. Wanneer gij de hand van één uwer broeders drukt, laat de roem van God dan in uw hart en op uwe lippen zijn.

Een ieder heeft zijn kruis, zijn zware beproevingen en droefenis. Vertel uw moeilijkheden niet aan uw medemensen, maar breng ze voor GOD in den gebede. Stel het u tot een regel om nooit enig woord van twijfel of misnoegdheid over de lippen te laten gaan. Door uw woorden van hoop en heilige bemoediging kunt ge veel bijdragen tot opbeuring en versterking van uw medemensen. Menig brave ziel wordt zo heftig door de verzoeking aangevallen, dat zij op het punt staat van te bezwijken in den strijd tegen het eigen ik en de macht van den boze. Ontmoedig de zodanige niet in zijn zware kamp. Spreek hem woorden van bemoediging toe, die hem het hoofd zullen doen opheffen. Op deze wijze zal het Licht van Christus in u schijnen. „Want niemand van ons leeft zich zelven” (Rom. 14 : 7). Wij weten niet hoe anderen door onze wandel kunnen opgebeurd en versterkt worden; maar ook kunnen zij er door ontmoedigd en van CHRISTUS en de waarheid afgeleid worden.

*Neen, toon niet uw lijden, want elk heeft zijn deel;
Bloedt u ook het harte, en schijnt het te veel,
Ga dan tot den Heiland met al uw gewezen;
Zeg het vrijlijk aan Jezus, Hij troost u alleen.
Heeft Jezus u getroost, ga dankbaar dan heen,
En laat in zijn lijden, geen broeder alleen;
Zeg wat Gods genade voor u heeft gedaan,
En dat Hij geen boet'ling ooit troost'loos laat gaan.*

Gedachten van anderen

De fout ligt niet in ons gesternte, maar in ons zelf, dat wij handlangers zijn.

Shakespeare, Julius Caesar.

Zij, die de zegeningen van de vrijheid willen oogsten, moeten als mannen, ook de moeite willen nemen haar te schragen.

Thomas Paine.

Jaarwisseling

Weer een jaar is heengegleden in den kring der eeuwigheid;

Onder wisselvalligheden was ons vreugd en smart bereid.

Hier een lach en daar een traan, zo is het leven hier beneden,

Ginds een komen, hier een gaan, alles vol van wisselvalligheden.

Weer een jaar is heengegleden in het eeuwig tijdsgebied;

Maar wat wiss'le hier beneden, onze God verandert niet.

Hij blijft steeds de sterke Rots, steeds Dezelfde, gisteren, heden,

In gestadig golfgeklots tot in alle eeuwigheden.

Ging dit jaar voor u verloren en leeft ge nog in zondensmart?

Of zijt gij in Hem herboren en gaaft gij Christus reeds uw hart?

Niets is blijvend hier benêen, aarzelt daarom niet, kiest nog heden,

*Want ook uw tijd snelt spoedig heen en Christus biedt u eeuwige rust en
vrede.*

J. Meyer, Boger Indonesia.

* * * * *

Een leraar beïnvloedt de eeuwigheid;
hij kan nooit zeggen waar zijn invloed
eindigt.

Henry Adams.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Gaster, Jennifer; 3 november 1957 te Den Haag.
Antonissen, Huberta Wilhelmina Antonia; 1 december 1957 te Eindhoven.
Antonissen, Maria Adriana Antonia Wilhelmina; 1 december 1957 te Eindhoven.
Kuipers, Anna Marjolijn; 1 december 1957 te Haarlem.
Bobeldijk, Mara; 1 december 1957 te Rotterdam Zuid.
Dwars, Marina; 8 december 1957 te Hilversum.
Dwars, Herman; 8 december 1957 te Hilversum.
Huisman, Ronalt; 12 december 1957 te Amsterdam.
Rooze, Ferdinand; 14 december 1957 te Amsterdam.

GEDOOPT:

Baart, Marnix; 8 december 1957 te Utrecht.
Van Wijk, Curley Ydelene Maria; 8 december 1957 te Hilversum.
Eckstein, Winnyfred Elmar; 8 december 1957 te Zeist.
Duburg, Elizabeth Francesca Maria; 8 december 1957 te Utrecht.
Van Wijk, Pierre Robert; 8 december 1957 te Hilversum.
Hartong, Jan Jacob; 8 december 1957 te Utrecht.
Dwars, Marinus Hendrik; 8 december 1957 te Hilversum.
Schoonderwal, Johanna C. G. Greven; 8 december 1957 te Zeist.
Schoonderwal, Juliana Ingeborg; 8 december 1957 te Zeist.
Schoonderwal, Juanita Ingeborg; 8 december 1957 te Zeist.
Schoonderwal, Yvonne Caroline; 8 december 1957 te Zeist.
Schoonderwal, Johan Cornelis; 8 december 1957 te Zeist.
Aernouts, DeViller Julian Imelda; 8 december 1957 te Antwerpen, België.
Smith, Johanna Dalphina Amelia; 8 december 1957 te Gent, België.
Bohl, Maria Frederik; 8 december 1957 te Mechelen, België.
Verelst, Maria Therese; 8 december 1957 te Mechelen, België.
Verelst, Suzanne; 8 december 1957 te Mechelen, België.
de Graaf, Ronald André; 13 december 1957 te Amsterdam.
Groot, Pietertje; 13 december 1957 te Amsterdam.
Kruisman, Nelly; 13 december 1957 te Amsterdam.
Maandag, Evertij; 14 december 1957 te Amsterdam.
Jager, Willem; 14 december 1957 te Den Helder.
van Eik, Pina; 14 december 1957 te Amsterdam.
Smits, Sophia Hugonia; 14 december 1957 te Amsterdam.
Neidig, Johanna C. L.; 14 december 1957 te Amsterdam.
van Tongeren, Hendrik Jan; 14 december 1957 te Amsterdam.
Stadi, Marinus Nicolaas; 14 december 1957 te Amsterdam.
van der Lende, Martha Wilhelmina; 14 december 1957 te Haarlem.
Volcklandt, Johanna Gusta Ernstinioij; 28 december 1957 te Amsterdam.

GEORDEND:

De Nijs, Louis Jan; 14 september 1957 te Mechelen, België, als Leraar.
Kleijweg, Christiaan Hugo; 16 november 1957 te Den Haag, als Ouderling.
Okker, Frank Richard; 17 november 1957 te Haarlem, als Leraar.
Oppelaar, Johannes; 17 november 1957 te Haarlem, als Priester.
Stenvert, Gerrit Albert; 18 november 1957 te Apeldoorn, als Diaken.
Engelbeer, Jan; 18 november 1957 te Deventer, als Diaken.
Kuit, Hendricus Jan; 24 november 1957 te Amsterdam, als Diaken.

Wille, Gustaaf; 1 december 1957 te Haarlem als Diaken.
Ikking, Arend Jan; 8 december 1957 te Delft als Diaken.
de Groot, Rokus; 8 december 1957 te Zeist, als Priester.
Boet, Johan Willem; 22 december 1957 te Vlaardingen, als Diaken.
Merkx, Joahn Willem Catherinus; 22 december 1957 te Vlaardingen, als Ouderling.
van Rosmalen, Bernardus Hendrikus; 22 december 1957 te Vlaardingen, als Ouderling.
Dekker, Nicolaas; 22 december 1957 te Rotterdam Zuid, als Ouderling.
Tuffin, Victor Percy; 29 december 1957 te Antwerpen, België, als Leraar.

OVERLEDEN:

Vrieling, Lena Bloem; 13 december 1957 te Amsterdam.
Roelofs, Catherina Folbroeck; 17 december 1957 te Antwerpen, België.

GEHUWD:

Jager, Willem met Annette Johanna Gerarda Rydert, 23 december 1957.

OVERGEPLAATST:

Harris, Philip D.; van Delft naar Den Haag als leraar Zendingsschool
Waltman, Ralph L.; van Zendingsschool naar Amsterdam.
Gould, Margaret B.; van Utecht naar Hoofdkantoor.
Speters, Frans; van Gent, België naar Amsterdam.
Butler, Kenneth L.; van Rotterdam naar Antwerpen, België als D.P.
Stolk, Lawrence, aangesteld als G.P. van Antwerpen, België.
Goble, Dahl C.; van Rotterdam naar Antwerpen, België.
Merritt, Gary C.; van Zeist naar Gent, België.
Winger, Lyman P. van Zeist naar Den Haag.
Thomas, Richard C.; van Apeldoorn naar Den Haag.
Calder, Milo D.; van Utrecht naar Delft als G.P.
Halliday, H. D.; van Amsterdam naar Leiden.
Van Vleet, Harold G.; van Den Haag naar Rotterdam.
Beyk, Norman J.; van Gouda naar Rotterdam.
Twitchell, Rulon L.; van Antwerpen, België naar Utrecht als D.P.
Pugh, Alton M.; van Den Haag naar Utrecht als G.P.
Boom, Annemarie H.; van Hoofdkantoor naar Utrecht.
Evans, Louis L.; van Amsterdam naar Amersfoort.
Schouten, Robert Dean; van Zendingsschool naar Amersfoort.
Van Kampen, Kent R.; aangesteld als G.P. Zeist.
Van Dam, Richard P.; van Zendingsschool naar Zeist.
De Leeuw, James G.; van Zendingsschool naar Apeldoorn.
Mondfrans, Adrian P.; van Zendingsschool naar Gouda.

VERTROKKEN:

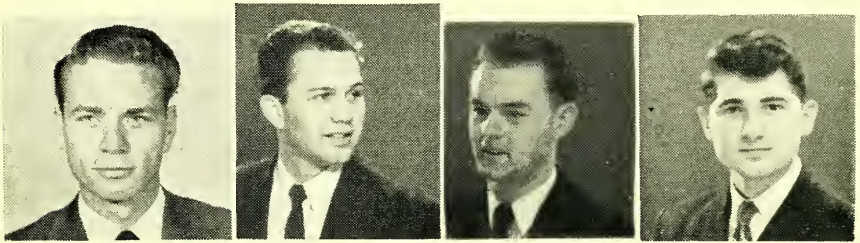
Springer, Johannes H.; Aangekomen 28 mei 1955. Vertrokken 8 december 1957.
Werkzaam geweest: Arnhem, Rotterdam, Den Haag, Mechelen, België en Amsterdam.
Bushnell, E. Leon; aangekomen 28 mei 1955. Vertrokken 8 december 1957.
Werkzaam geweest: Haarlem, Arnhem, Tilburg, Rotterdam en Dordrecht, als G.P.
Thomas, Gerald Eugene; aangekomen 12 juli 1955. Vertrokken 8 december 1957.
Werkzaam geweest: Den Haag, Haarlem, Rotterdam, Enschede, Groningen Eindhoven en Gouda als G.P.

Cummens, Robert Allen; aangekomen 12 juli 1955. Vertrokken 15 december 1957.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Utrecht, Amsterdam, Zaandam, Leeuwarden en Leiden.

Gustaveson, Dale Leo; aangekomen 12 juli 1955. Vertrokken 23 december 1957.
Werkzaam geweest: Utrecht, Vlaardingingen als G.P.; Leeuwarden als G.P. en Antwerpen, België als D.P.

Schetselaar, Melvin; aangekomen 16 juli 1955. Vertrokken 24 december 1957.
Werkzaam geweest: Enschede, Dordrecht als G.P., Amsterdam als D.P. en Den Haag als D.P. en leraar in de Zendingsschool.

Hart, Darell Henry; aangekomen 12 juli 1955. Vertrokken 24 december 1957.
Werkzaam geweest: Nijmegen, Rotterdam, Delft als G.P., Antwerpen, België als G.P. en Utrecht als D.P.

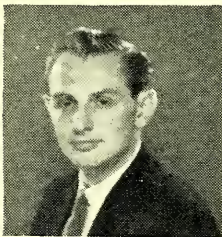

Johannes H. Springer

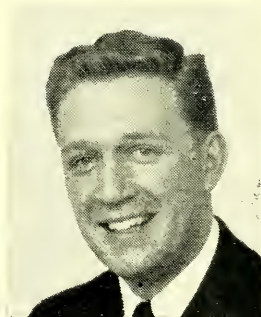
E. Leon Bushnell

Gerald Eug. Thomas

Robert Allen Cummens

Melvin Schetselaar

Dale Leo Gustaveson

Darell H. Hart

Een Frans gezegde luidt:

Partir c'est mourir un peu

Vertrekken is een weinig sterven. Doch zij die op een eervolle zending kunnen terugzien, keren daarentegen terug met een rijker leven.

HET GESPROKEN WOORD

Het benadelen van onze eigen vermogens

door Richard L. Evans, lid van de Raad der Twaalven.

★

De vorige week spraken wij over de onmogelijkheid om geheel op zichzelf te zijn, want er is geen wijze waarop wij onszelf in gevaar kunnen brengen of te doen wat we niet behoren te doen, zonder enig gevolg voor anderen. Welke prijs men ook betaalt: ouders, en kinderen, broeders en zusters en ook anderen dragen in het betalen van de prijs bij. Hier treedt een andere kant van hetzelfde onderwerp naar voren: namelijk waarom sommige mensen schijnen te denken dat zij het volste recht hebben hun eigen leven of hun eigen vermogens te benadelen, zeggend dat het hun eigen leven is en dat wat zij doen, iemand anders niet aangaat.

Maar het gaat anderen wel aan. Wanneer iemand de wetten van de gezondheid negeert en ziek wordt, moeten anderen hem verplegen. Wanneer iemand de veiligheidswetten overtreedt en gewond raakt, moeten anderen hem verzorgen. Niemand kan zichzelf leed doen zonder ook anderen leed te doen. Sommigen achten dit aanvechtbaar. Maar toch: wat ons leed berokkent, berokkent ook anderen leed. Wij hebben bovendien zo veel van anderen ontvangen, zowel in het verleden als in het heden, dat wij op onze beurt de verplichting hebben te werken, tot de gezondheid, het geluk en de rijkdom van de wereld bij te dragen. Wanneer wij nu ons aanwennen om dingen te doen, die onze vermogens aantasten, beroven wij in zeker opzicht de wereld van wat wij haar schuldig zijn. Ofschoon wij de vrijheid hebben ons zelf te ruïneren, hebben wij niet het **zedelijk recht** daartoe. Dr. Henry Beston zeide tot zijn leerlingen vaak: „Maak het leven nimmer kleiner — in geen enkel opzicht“. Vernietig niet, maar draag bij. Benadeel uw eigen vermogens niet, noch de vermogens of eigendommen van anderen. Wij zijn onze naasten een eerlijk streven schuldig, al was 't alleen maar wegens het voorrecht onder hen te leven (wegens de zegen niet alleen te zijn). Wij hebben een schuld te voldoen aan alle pioniers van het verleden die nieuwe wegen, grote waarheden zochten en vonden, die de vrijheid verdedigden en het leven — ons leven — verrijkten. Wij zijn onszelf en alle anderen en God, die de Vader van ons allen is, de verplichting schuldig ons best te doen, want wij allen zullen worden geoordeeld naar wat wij hebben gedaan of niet gedaan met onze tijd, onze talenten en met al wat het onze is. Ofschoon wij vrij zijn om onszelf omlaag te halen, hebben wij daartoe niet het zedelijk recht. Wij hebben niet het recht de wereld kleiner of armer te maken. Wij zijn verplicht — wij allen — om te trachten op ons best te zijn.